

Pětadvacet na holou

Vojta Kidák Tomáško

Zdalo se mi o nás dvou a svět se málem zbořil,
ležela jsi na bříšku, jak tě pán Bůh stvořil.
Ležela jsi na bříšku a trochu jsi se chvěla,
a pak jsi řekla udělej, co se tajně dělá.

Marně pátrám v paměti, čím tě láska vzruším,
píšu básně milostné a vrážím do nich duši,
veršuju a veršuju a nemám ani zdání,
že mi kašleš na básně a že máš jiná přání.

Pětadvacet na holou a nezavírej víčka,
pětadvacet na holou, už ti rudnou líčka,
pětadvacet na holou a člověk jenom žasne,
že je lepší být u toho, než o tom psát básně.